Contributed by Chris Den Hond
zondag, 25 mei 2008 - Last Updated woensdag, 14 mei 2008

Interview met Ahmed Shawki, redacteur van International Socialist Review. www.isreview.org

“Ik ben echt tevreden dat ik kan zeggen dat de VS waarschijnlijk de meest belangrijke overgang meemaakt op sociaal, politiek en economisch vlak sinds 30 jaar. Met deze verkiezingen is er iets belangrijks in gang gezet. De mogelijke verkiezing van een vrouw of een Afro-Amerikaan als president van de VS is toch wel een verandering, zeker als het gaat om Barack Obama. En als een Democraat president wordt, betekent dit hoe dan ook een afkeuring van de Bush-jaren.” Ahmed Shawki is bijzonder opgetogen over de veranderde politieke sfeer in de VS. Wil dat zeggen dat hijzelf ook op Obama zal stemmen? “Ik ben een socialist, ik kan dus nooit op een kandidaat van de Democraten stemmen. De opkomst van Obama drukt de hoop die leeft op verandering uit. Maar hijzelf wordt eveneens op handen gedragen door een deel van de zakenwereld en ontving reeds meer business-dollars dan Clinton.”

“Een jaar geleden zou iedereen voorspeld hebben dat Hillary Clinton waarschijnlijk de presidentskandidaat zou worden voor de Democraten. Maar zij is volledig overtroefd geworden door het fenomeen Obama. Een anekdote: in één van de publiciteitsspots zag je een kind slapen en de telefoon rinkelde om 3 u. 's nachts. De vraag luidde: "Wie zal de telefoon opnemen? Kan je hen vertrouwen?" De boodschap was dat Clinton meer in staat is het land te regeren dan Obama. Maar Obama antwoordde binnen de 24u. met dezelfde spot, met hetzelfde kind en de telefoon die rinkelt. Maar de vraag was anders: "Wie zou jij het meest vertrouwen? Iemand die voor de oorlog gestemd heeft of iemand die tegen de oorlog is?" Obama antwoordt ook met veel ironie op de mening dat hij geen buitenlandse politieke ervaring zou hebben. "Voor zover ik weet heeft Hilary Clinton niet veel buitenlandse ervaring. Oh toch! Ze stemde voor de oorlog. En waarin is ze nog meer gespecialiseerd?" Dus de campagne wordt heviger.

Een tweede belangrijk element is dat duizenden jonge mensen vrijwillig campagne voeren voor Obama. Hij spreekt over verandering. Dat blijft heel vaag, maar hij drukt wel die wens tot verandering van de mensen uit. Obama zelf is helemaal niet zo links als hij laat doorschijnen. Hij was een vakbondspropagandist in zijn jonge jaren en hij werkte met arme mensen in educatie-projecten, maar hij is de kandidaat van zowel de linker- als de rechtervleugel van de Democratische partij. Het

zou fout zijn Obama te zien als een anti- establishment kandidaat. De steun voor Obama duidt er eerder op dat de Bush-jaren beschouwd worden als een ramp. Obama krijgt steun van enorm rijke individuen als Warren Buffet, de Kennedy familie en vele invloedrijke kopstukken van de Democratische partij."

Sterke mobilisatie tegen de Bush-jaren

"Binnen het Noord-Amerikaanse kiespubliek is er iets aan het veranderen. En dat doet deugd. Normaal gezien stemmen heel wat mensen niet, terwijl we bij deze voorverkiezingen een zeer hoge opkomst merken. Dat is fenomenaal. Normaal gezien is de rechterzijde van de Democratische partij verzekerd van de verkiezingsoverwinning omdat mensen met een inkomen lager dan 50.000 dollars niet gaan stemmen. Nu is dat volledig anders. Mensen komen in beweging en voeren campagne. Dat duidt erop dat ze ontevreden zijn over de Bush-jaren.

Je moet ook beseffen dat de levensstandaard in de VS constant maar gedaald is de afgelopen 30 jaar – met uitzondering van 2 of 3 jaar rond 2000, toen de lonen stabiel bleven. Al de overige jaren verloren de loontrekkenden 1% van hun levensstandaard. Dat is iets wat je je moeilijk kan inbeelden. Dit was ooit de best betaalde arbeidskracht in de wereld. Vandaag behoren de werkmensen in de VS tot één van de slechtst betaalde in de geïndustrialiseerde wereld."

Steun van het establishment voor Obama tegen de Clinton-machine

In het verleden zijn er nog Afro-Amerikaanse kandidaten geweest, zoals Jesse Jackson, die erin slaagden steun te krijgen, niet alleen van hun eigen Afro-Amerikaanse gemeenschap, maar ook van blanken. Maar niemand heeft een dergelijke betekenisvolle steun verkregen als Barack Obama nu. Hij heeft hierdoor zelfs een kans om te winnen. Dat is niet altijd zo geweest. Een jaar geleden werd Obama nog gezien als een belangrijke steun voor Democraten als John Kerry, die voor de oorlog in Irak is. Nu staat diezelfde John Kerry achter Obama. Ted Kennedy, ook voor de oorlog, staat ook achter Obama. Dus vergeet even de glitter van de verkiezingen. Wat er echt aan de hand is, is een poging om het Noord-Amerikaanse politieke en economische systeem te stabiliseren – daar ben ik sterk van overtuigd – en het is ook een maneuver tegen de Clinton-machine. De Democratisch partij werd vele jaren gerund door de Clinton-machine en wat er nu gebeurt is een mokerslag voor de clan van Clinton. Dat is de enige verklaring die we kunnen geven voor het feit dat Obama niet alleen steun krijgt van de Afro-Amerikanen of blanken in het Zuiden, maar ook meer geld krijgt van de zakenwereld dan Hillary Clinton. Sinds het begin van de verkiezingen ontvangt hij meer dollars. Dat gaat een probleem worden voor Obama, want hij geeft mensen hoop, maar het is helemaal niet duidelijk of hij die verzuchtingen wel zal kunnen inwilligen.

De Democraten zijn de beste garantie voor het systeem.

Stemmen op Obama? Sinds ik in de VS ben aangekomen in 1967, ben ik niet van standpunt veranderd. Iemand die begaan is met rechtvaardigheid – ik ben een socialist, ik ben voor een verandering van het systeem – kan niet stemmen voor de kandidaat van de Democratische partij. Die partij is openlijk kapitalistisch, racistisch en voor de oorlog. De vraag is niet of je voor of tegen een individuele kandidaat bent. Door op een dergelijke kandidaat te stemmen, versterk je de instellingen. Maar de supporters van Obama zijn zeker niet allemaal mensen die voor het kapitalisme zijn. Obama belichaamt voor velen een hoop voor de toekomst. Maar ze zullen ontmoedigd worden als Obama wordt verkozen. Iemand zei ooit dat de Democratische partij het beste is wat de Noord-Amerikaanse zakenwereld kan overkomen. De VS heeft twee vleugels en één partij. Als je niet tevreden bent met de Republikeinen, ga je naar de Democraten. Kevin Philips, een vroegere adviseur van Nixon, zei ooit: "Laat je niet verleiden door de Democraten. Ik werkte voor de Republikeinen, maar de Democraten zijn de beste garantie voor de stabiliteit van het systeem."

Als het eb is, komt de totale gekte van de banken boven water

Contributed by Chris Den Hond
zondag, 25 mei 2008 - Last Updated woensdag, 14 mei 2008

Wanneer ik spreek over de belangrijke politieke, economische en sociale veranderingen in de VS, kan ik dat als volgt samenvatten: 30 jaar geleden draaide heel het land naar rechts, weg van de jaren 70 van het sociale engagement. Eerst was er Jimmy Carter, daarna Ronald Reagan die de economie liberaliseerden en zich helemaal schikten naar de dictaten van de zakenwereld. Ik denk dat de klok nu terug de andere richting aan het uitdraaien is. De recente financiële crisis toont aan dat het kapitalisme zodanig ontregeld is, dat heel wat overboord is gegooid. Warren Buffet, de rijkste man in de wereld, zei onlangs: "Als het eb is, komt de totale gekte van de banken boven water. Dan pas zie je goed welke onzinnige dingen ze deden tijdens de voorspoedige jaren." De meeste waarnemers in Wall Street maken zich grote zorgen over de financiële structuur en de meeste menen dat de VS reeds in een recessie zit. Dat zou een einde betekenen van de vorige voorspoedige periode. Die periode was niet voor iedereen voorspoedig. Ze was ongelijk. Werkmensen en arme mensen hebben niet veel voordeel gehaald uit die voorspoedige jaren, maar die economische situatie is nu aan het veranderen. Vroeger zeiden de mensen nogal eens: "Teveel regels in de economie betekenen een probleem." Nu zeggen de mensen: "Het ontregelen van de economie is een probleem. Rijken die het aftrappen, zijn een probleem."

Noord-Amerika lijkt te slapen. Het lijkt erop dat niets verandert, maar dan ineens zijn er betogingen van miljoenen mensen die meer rechten vragen voor migranten bijvoorbeeld. Die maatschappelijke vraagstukken zijn niet verdwenen. De mensen zijn er nog. Ik denk dus dat de komende jaren één van de meest interessante jaren kunnen zijn sinds lang.